

John Körner

Tongue
Out

John Kørner

I en skrumpende nutid

Af Bibi Henriksen Saugman

Maleriet har været erklæret dødt mere end en gang. Ligesom vores planet, Jorden. Trodser man den dystre skæbne, forudsigelserne og lader sig forføre af John Kørners opløste penselstrøg, da møder man sig selv og menneskeheden i et og samme åndedrag. Lader man sig drage af den florlette palette åbner verden sig på ny midt i al sin genkendelighed og dystopi.

Jeg har kendt John i tolv år. Jeg lærte ham at kende her i galleriet over en middag og nogle fugle. Jeg kendte ham naturligvis inden som kunstner, men altså ikke personligt før den aften i marts. John har ved flere lejligheder udtalt, at holder hans billeder ti år, er han godt tilfreds. Er man samtidskunstner må det være en rimelig ambition at sigte efter.

Privat lader John sig stadig ikke placere i mit system. Jeg betragter ham som en ven, en fortrolig, men vi er ikke helt træfsikre, når det kommer til basisviden som livretter, eller hvad pokker hinandens respektive børn hedder. Noget med H. Jeg holder umådeligt meget af vores samtaler, selvom jeg sjældent forstår, hvad John mener. Jeg værdsætter vores relation, selvom jeg ikke ved, hvad den er. Og nu hvor jeg skriver denne tekst, opdager jeg, at det er det præcis samme forhold, jeg skatter i billedkunstneren John Kørners billedverden. At jeg ved, hvad det er, og alligevel ikke ved noget som helst. At jeg på en og samme gang befinder mig på hjemme- og udebane. På velkendt glatis. At noget er på spil, men jeg ikke nødvendigvis kan sætte fingeren på hvad.

På John Kørners fjerde udstilling i galleriet inviterer kunstneren os på vanlig vis indenfor med klare farver, malerisk lethed og elegance samt et motiv, jeg kan se, hvad forestiller: Et sneklædt bjerg eller en gletsjer. Men hvad skal jeg tro om det bjerg? Eller den gletsjer, for det er åbenbart ikke helt det samme. Uanset hvad, hvad vil billedet mig?

Invitationen og indgangen til malerierne er det gennemgående motiv på udstillingen: Det sneklædte bjerg eller gletsjeren. For få år siden ville gletsjeren stå som et symbol på det uovervindelige, uendelige landskab, den rå (delvist) ubesejrede natur; større end os mennesker. I dag er det tværtimod umuligt ikke at læse klimaspørgsmålet ind, og man må gøre sig umage for ikke at se gletsjeren som symbol på menneskehedens hybris. Et visuelt tegn på vor endegyldige afmægtighed. Eller som Toke Lykkeberg har formuleret det andetsteds om Olafur Eliassons fotografier af gletsjere fra henholdsvis 2004 og 2014: ”Fotografierne, der engang var billeder af et uoverskueligt rum, bliver nu billeder af vor skrumpende nutid.”

Som forlæg for udstillingen har Kørner på sædvanlig vis fundet billeder hid og did i trykte kilder og på the World Wide Web. Bogen *Indlandsisen. 80 års klimaændringer*

set fra luften udgivet af Statens Naturhistoriske Museum i 2013 har i særlig grad optaget kunstneren. I 1930erne iværksatte Danmark en storstilet fotografisk kortlægning af Grønlands kyststrækning på baggrund af tidens geopolitiske spændinger, hvor særligt Norge var begyndt at puste Danmark i nakken med sin aktive tilstedeværelse på Grønland. De skrå billeder taget ud af flyvemaskinens bund, var et teknologisk nybrud, skudt med det formål at tjene som fredelig ammunition, når vores nation hævdede retten til Grønland overfor udlandet og omverdenen.

På den måde er temaet for udstillingen ingenlunde et romantisk projekt, og tvetydigheden indtræder og slører mit blik. Nationalromantikkens landskabsmaleri havde til hensigt at dokumentere og fremhæve kongerigets særkender for derigennem at fremelske den nationale selvfølelse. Noget andet er på spil her. Det geopolitiske aspekt i dokumentationsprojektet fra 1930erne er dét, som vækker størst genklang, reaktualiseres og får poetisk form i Kørners værker på udstillingen om end i en klimapolitisk kontekst hævet over nationale diskurser, lovkrav og rettigheder: Arktis er ikke blevet et mindre politiseret område eller emne i det forgangne århundrede. Koloniseringsdebatten har taget fart, alt imens indlandsisen smelter og vandstanden i verdenshavene stiger. Den eurocentriske kurs har spillet sig selv fallit, og katastrofen kunne dårligt udsiges mere præcist end fra toppen af en gletsjer, der nu er ved at smelte væk. Uanset udgangen synes svaret på vor tids store klimapolitiske spørgsmål at være entydigt og med kontant afregning i alle henseender. Ejendomsretten til Jorden er dermed passé. I fremtiden vil ingen have ret til eller kunne gøre krav på noget som helst.

Ved tærsklen til undergangen må vi ty til dét, der er større end os. Og her har naturen mistet sin stråleglans. Jo mere skrøbelig naturen og kloden fremstår, jo mere vi mennesker udpiner dens ressourcer med vores levevis, desto stærkere er den kraft, hvormed den slår tilbage. Derfra har vi vel dybest set kun Troen tilbage. Og de gule og violette penselstrøg trænger sig på og træder frem fra baggrunden. Selvom disse signaturfarver forbindes med John Kørner, er de i sin tid hentet fra kunstnerens barndoms katolske skole. Og nå ja, det lokale fodboldholds spilledragt. Kørner vil muligvis hævde, det ikke er relevant her, men når problemet er for stort, bjerget uoverstigeligt, lades betragteren tilbage med sin egen eksistens og spørgsmålet, om Troen mon kan flytte sneklædte bjerge.

Sporene er tydelige og allestedsnærværende på udstillingen. En gletsjertunge løber gennem galleriet, som et transportbånd mellem bjergtinder. Gletsjeren slæber beviserne med sig i konstant forandring. Og på den måde ligger nuværende udstilling i direkte forlængelse af Kørners seneste i samme galleri, *Crazy Watermelon Shipping*, der var en totalinstallation af et imaginært supermarked. Kilden og resultatet. Årsagen og afregning ved kasse et. Vi opholder os på gerningsstedet. Skyldige. Vi kan ikke undsige os skylden og har ikke blot taget en bid af den forbudte frugt, men uhæmmet mæsket os løs.

Det ligner ikke John Kørner at pege fingre. At udskamme os alle inklusiv sig selv. At give os røde ører er aldrig et relevant ærinde, hverken for personen eller kunstneren John Kørner. Han er ikke moralist, selvom hans tale kan virke messende. Men i maleriernes larmende

stiltfærdighed lader de os vide, at noget smukt, der engang var for bestandigt, er ved at forsvinde, smelte bort, alt imens de ansvarlige prædiker, rådvildt diskuterer med hinanden og fortabte synder videre.

Til gengæld ligner det John Kørner at tage favntag med sin samtids problemer. At turde behandle dem kunstnerisk – krigen i Afghanistan, trafficking, konsumerismen, miljøet – for derved at tillægge dem poetisk værdi, der åbner fremfor lukker, giver nuancer og kaster skygger større end os selv og ind i os selv. I klimaspørgsmålet er det dog vanskeligt at begribe sig selv og hinanden i en egentlig samtid, der er datid, før nutiden er formuleret fornuftigt. Toke Lykkeberg taler om den ektemporære tidsalder, hvorom det gælder, at både fortiden og fremtiden bliver det afgørende prisme at betragte verden igennem:

”Fokus forskydes fra en samtid eller nutid, der er en stadig mere forsvindende lille prik, til en stadig dybere fremtid og fortid, der sætter vort øjeblik i perspektiv. Interessen for, hvor vi befinder os lige nu, erstattes af et blik på, hvor vi kommer fra og hvor vi er på vej hen. Kunsten er dermed ikke længere kontemporær, altså med tiden eller på højde med tiden. Den er snarere ude af tiden, d.v.s. vor tid; den er hvad jeg vil kalde 'ektemporær'.”

Set i det lys er ti år en evighed.

På den måde træder Kørner paradoksal nok endnu en gang i karakter som eksponent for historiemaleriet som genre. Et historiemaleri, der skildrer nutidens problemer, bevidner den i et større perspektiv. Når Kørner gør det i tilfældet her, lader samtidens uoverstigelige problemer få plads i kunsten, rejser det dernæst spørgsmålet, om vi vil kendes ved dem. Konturen af isens landskab kan således høre ikke blot historiemaleriet men selve fortiden til. Anskuet således er gletsjeren vor tids forgængelige mindesmærke. På tilbagetog, i opbrud, i tøbrud. Øjeblikkets teatraliske memento mori.

På udstillingen fokuserer Kørner i sine værker på gletsjernes tunger, fordi tungerne beretter om den geologiske proces af is, der smelter og bærer beviserne med sig under ophobning og i forandring. Den sletter ikke, men beviser sin færd. Tungen trækker sine spor og lader sin bagage være til frit skue undervejs. Ærligt og redeligt. Tungerne har deres tydelige tale forankret i geologiens naturvidenskabelige sprog og lovmæssigheder. Alt er kortlagt. Blotlagt. Spørgsmålet er overvældende enkelt, hvad vi stiller op herfra?

Toke Lykkeberg: "Ektemporær kunst" i *Kunstkritikk*, 6. marts 2020. Kilde: <https://kunstkritikk.dk/ektemporaer-kunst/>
Indlandsisen. 80 års klimaændringer set fra luften, Statens Naturhistoriske Museum, Københavns Universitet, 2013.
Lykkeberg: Op.cit.

Cold Volcano
JKØ-23-007

Fountains
JKØ-23-006

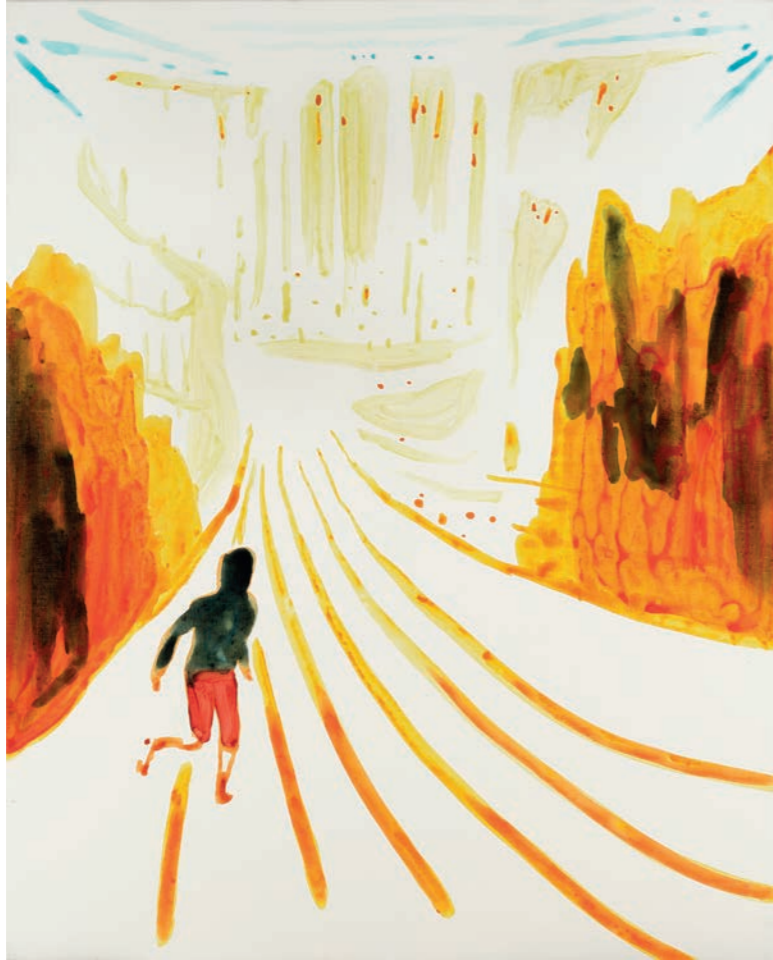
Lilium Bulbiferum with Glacier
JKØ-23-011

Tongue Out
JKO-23-014

Running Towards Glacier Start
JKØ-23-001

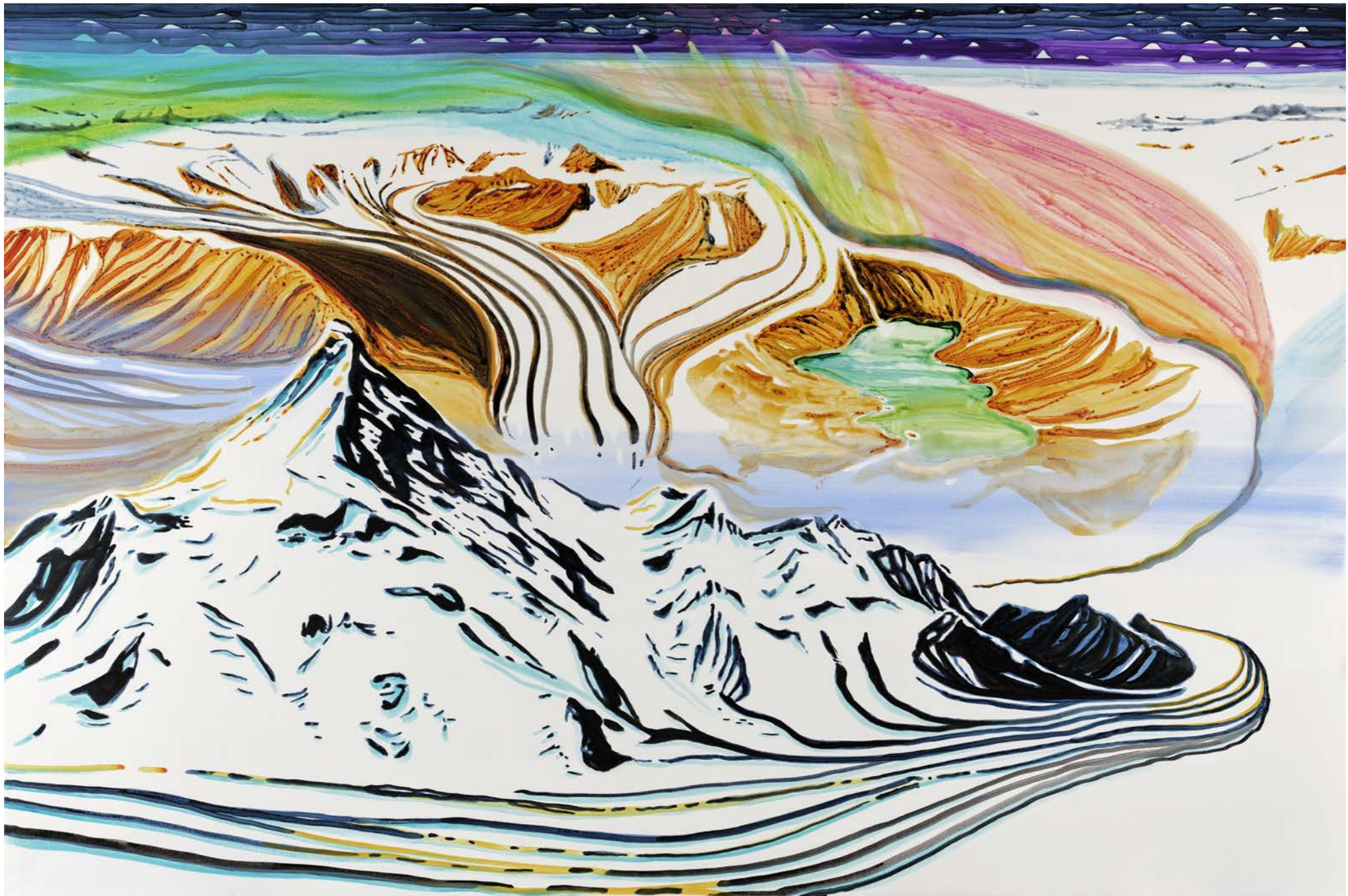
Snow in La Paz
JKØ-23-005

Tongue Hanging Out
JKØ-23-009

Light Eruption
JKØ-23-013

In a shrinking present

by Bibi Henriksen Saugman

Painting has been declared dead many times over. As has our planet, Earth. Defying the dire verdicts and predictions, letting yourself be seduced by John Kørner's washy brushwork, you encounter yourself and humanity in the same breath. As you are lured in by his feather-light colours, the world opens up anew amid all its familiarity and dystopia.

I have known John for twelve years. I got to know him here at the gallery over dinner and some birds. I knew him already as an artist, of course, but not personally before that night in March. John has often said that he is content if his paintings hold up for ten years. For a contemporary artist that would seem to be a reasonable goal.

Privately, John still eludes pigeonholing in my system. I consider him a friend, a confidant, though we are not spot-on when it comes to such basic knowledge as our favourite foods or the names of each other's children. Something with an H. I value our conversations immensely, though I rarely understand what John means. I appreciate our relationship, even though I don't know what it is. Now that I'm writing this piece, I realize that this is exactly what I treasure about the artist John Kørner's imagery. I know what it is and yet I know nothing. I'm simultaneously on home and away ground. Familiarly at sea. Something is at stake in his art, but I can't necessarily put my finger on it.

In his fourth exhibition at the gallery, the artist invites us in with bright colours, painterly lightness and elegance and a recognizable subject: a snow-covered mountain or glacier. But what am I supposed to make of this mountain or glacier? What does the picture want from me?

This invitation or entry to the paintings is also the motif of the exhibition: a snow-covered mountain or glacier. Not that long ago, a glacier would have been a symbol of an invincible, infinite landscape, a raw, still unconquered nature bigger than us. Today, however, it's impossible not to read the climate issue into the picture, and we are hard-pressed not to see the glacier as a symbol of human hubris, a visual sign of our ultimate impotence. As Toke Lykkeberg has put it about Olafur Eliasson's photographs of glaciers, from 2004 and 2014, "The photos that once were images of insurmountable space are now images of our shrinking present."

As reference for the paintings, Kørner, as is his wont, has found images here and there, in printed sources and on the World Wide Web. A 2013 book, *The Greenland Ice Sheet: 80 Years of Climate Change Seen from the Air*, published by the Natural History Museum of Denmark, has particularly occupied him. In the 1930s, Denmark launched a large-scale photographic survey of Greenland's coastline, spurred by

geopolitical tension at a time when Norway, especially, was breathing down Denmark's neck by its active presence in Greenland. The slanted images, shot from the bottom of a plane, were a technological innovation providing peaceful ammunition, as our nation, to all the world, asserted its right to Greenland.

The exhibition's theme is by no means a Romantic project. Ambiguity arises, blurring my view. Danish national-Romantic landscape painting was intended to document and highlight the kingdom's characteristics to promote national identity. But something else is at stake here. The geopolitical aspect of the 1930s documentation project has greater resonance, as it is reactualized and given poetic form in Kørner's new works, albeit in a context of climate policy that rises above any national discourses, legal claims or rights: the Arctic today is no less a politicized territory or issue than it was a century ago. The debate about colonialism has picked up steam, as the ice sheet melts and the oceans rise. The Eurocentric course has failed and the disaster could hardly be stated more eloquently than from atop a melting glacier. No matter the outcome, the answer to today's climate-policy questions is unequivocal, and the bill is steep and fast coming due. Ownership claims to the Earth are passé. In the future, no one will be entitled to lay claim to anything.

On the brink of doom, we will have to turn to that which is bigger than ourselves. Where that is concerned, nature has lost its aura. The more vulnerable nature appears and the more we deplete the planet's resources by our way of life, the greater the backlash will be. In turn, all we are essentially left with is Faith. Calling for attention, yellow and violet brushstrokes emerge from the background. Kørner's signature colours, they originate from the Catholic school he attended as a child, and from the colours of the local football team. Kørner may contend that this is not relevant here, but when the problem is too big, the snow-covered mountain too high to climb, the viewer is left with their own existence and the question of whether Faith can move mountains.

The signs are clear and everywhere in this exhibition. The tongue of a glacier runs through the gallery, like a conveyor belt between mountains tops. The glacier drags along evidence in constant change. In that way, the exhibition directly extends Kørner's last one at the gallery, *Crazy Watermelon Shipping*, an installation of an imaginary supermarket. The source and the product. The cause and the bill coming due. We are on the crime scene. Guilty. Unable to deny our guilt, we have not only eaten of the forbidden fruit but wantonly gorged ourselves on it.

Kørner is not one to point fingers or shame us all, including himself. Making our ears burn is never a relevant aim for the person or the artist John Kørner. He is no moralist, although his speech can be like an incantation. In their riotous quietudes, his paintings let us know that something beautiful that once was forever is on the verge of disappearing, melting away, while the powers that be sermonize, cluelessly argue with each other and, lost, continue to sin.

On the other hand, Kørner is one to grapple with topical issues, daring to treat them in his art – the war in Afghanistan, human trafficking, consumerism, the environment – adding

poetic value that opens up rather than closes down, provides nuance and casts shadows bigger than us, into us. Considering the climate issue, however, it's hard to comprehend yourself and others in an actual present that will be the past before the future has been rationally articulated. Lykkeberg mentions the "extemporary age", for which it is true that both the past and the future will be the key lens through which to view the world:

"The focus shifts from a present or contemporary age, an increasingly vanishingly small dot, to an ever deeper future and past that throw our moment into perspective. The interest in where we are right now is replaced by a look at where we are coming from and where we are going. Art, then, is no longer contemporary – that is, current or abreast with the times. Rather, it is outside of time, outside of our time; it is what I would call 'extemporary'."

In that light, ten years is an eternity.

And so, paradoxically, Kørner once again comes into his own as an exponent of the history painting genre, depicting today's problems and casting them into a greater perspective. Giving today's insurmountable problems a place in art, Kørner raises the question of whether we are ready to acknowledge them. The contours of the icy landscape may belong not only to history painting but to the past itself. The glacier is a perishable monument to our time. In retreat, in exodus, in thaw. Our moment's theatrical memento mori.

In this exhibition, Kørner rests his works on the tongues of glaciers, because the tongues tell of the geological process of ice melting and carrying along evidence in accumulation and change. It does not erase but documents its travels. The tongue leaves a trail of its own, putting its baggage on display in the process. Fair and square. The tongues speak in no uncertain terms, grounded in the scientific argot and regularities of geology. Everything is mapped, laid bare. The question is overwhelmingly simple: Where do we go from here?

Toke Lykkeberg, "Ekstemporær kunst" (Extemporary Art), in *Kunstkritikk*, 6 March 2020.
Source: <https://kunstkruttikk.dk/ekstemporær-kunst/>
The Greenland Ice Sheet: 80 Years of Climate Change Seen from the Air, Natural History Museum of Denmark, University of Copenhagen, 2013.
Lykkeberg, op. cit.

Hoding Back a Train
JKØ-23-008

Sky Blinking Red
JK0-23-010

Long Tongue
JKØ-23-012

Fabrik 4
JKØS-23-007

Fabrik 1
JKØS-23-004

Fabrik 3
JKØS-23-006

Fabrik 2
JKØS-23-005

JOHN KØRNER // BIOGRAPHY

Born 1967 in Aarhus

Lives and works in Copenhagen

EDUCATION

1992-1998 Royal Danish Academy of Fine Arts, Copenhagen, Denmark

SELECTED COLLECTIONS

ARKEN Museum of Modern Art, Denmark

ARoS, Århus Museum of Art, Denmark

Centre National des Arts Plastiques (CNAP), French National Art Collection, France

Herning Museum of Art, Denmark

Kunsten Museum of Modern Art Aalborg, Aalborg, Denmark

Moderna Museet, Stockholm, Sweden

Rubell Family Collection, Miami, USA

SMK The National Gallery of Denmark, Copenhagen, Denmark

Tate Gallery, London, UK

The Saatchi Collection, London, UK

Wilfreid Cooreman Collection, Belgium

John Kørner

Tongue Out

20 January – 11 March 2023

Værker / Works

John Kørner
Running Towards Glacier Start, 2023
Acrylic on canvas
150 cm x 120 cm;
JKØ-23-001

John Kørner
Warm Glacier, 2023
Acrylic on canvas
150 cm x 120 cm;
JKØ-23-002

John Kørner
Greenland Awakes, 2023
Acrylic on canvas
150 cm x 120 cm;
JKØ-23-003

John Kørner
Office of Antartic Programme
Foundation, 2023
Acrylic on canvas
180 cm x 150 cm;
JKØ-23-004

John Kørner
Snow in La Paz, 2023
Acrylic on canvas
180 cm x 150 cm;
JKØ-23-005

John Kørner
Fountains, 2023
Acrylic on canvas
150 cm x 120 cm;
JKØ-23-006

John Kørner
Cold Volcano, 2023
Acrylic on canvas
150 cm x 120 cm;
JKØ-23-007

John Kørner
Holding Back a Train, 2023
Acrylic on canvas
180 cm x 150 cm;
JKØ-23-008

John Kørner
Tongue Hanging Out, 2023
Acrylic on canvas
180 cm x 150 cm;
JKØ-23-009

John Kørner
Sky Blinking Red, 2023
Acrylic on canvas
180 cm x 150 cm;
JKØ-23-010

John Kørner
Lilium Bulbiferum with Glacier, 2023
Acrylic on canvas
100 cm x 80 cm;
JKØ-23-011

John Kørner
Long Tongue, 2023
Acrylic on canvas
180 cm x 240 cm;
JKØ-23-012

John Kørner
Light Eruption, 2023
Acrylic on canvas
240 cm x 360 cm;
JKØ-23-013

John Kørner
Tongue Out, 2023
Acrylic on canvas
180 cm x 240 cm;
JKØ-23-014

John Kørner
Problem, 2023
Styrofoam covered with epoxy
100 cm x 60 cm x 60 cm;
JKØS-23-001

John Kørner
Problem, 2023
Styrofoam covered with epoxy
100 cm x 60 cm x 60 cm;
JKØS-23-002

John Kørner
Problem, 2023
Styrofoam covered with epoxy
100 cm x 60 cm x 60 cm;
JKØS-23-003

John Kørner
Fabrik 1, 2023
Keramik
29,5 cm x 34,5 cm x 27,0 cm;
JKØS-23-004

John Kørner
Fabrik 2, 2023
Keramik
57,0 cm x 25,5 cm x 17,0 cm;
JKØS-23-005

John Kørner
Fabrik 3, 2023
Keramik
55,5 cm x 34,5 cm x 19,5 cm;
JKØS-23-006

John Kørner
Fabrik 2, 2023
Keramik
JKØS-23-007

©John Køner & Galleri Bo Bjerggaard
Translation Danish to English: Glen Garner
Photo Anders Sune Berg
ISBN 978-87-93134-55-3
Thanks to Bibi Henriksen Saugman, Flügger &
Printdivision

Exhibition:
John Køner
Tongue Out

GALLERI BO BJERGGAARD

FLÆSKETORVET 85A
DK-1711 KØBENHAVN K
TEL +45 33 93 42 21
BJERGGAARD@BJERGGAARD.COM

TUESDAY-FRIDAY 1 PM-6PM
SATURDAY 11 AM-4 PM

WWW.BJERGGAARD.COM

GALLERI BO BJERGGAARD